

[Rytter.]

og de 5 Minutter, jeg fik Lov til at være sammen med min Kone, stod jeg saaledes op i 13 Timer, deraf de 12 i et Skab af Dybde som en kort Seng, indespærret med fem andre Mænd. Da jeg bad om Mad, nægtede man mig det, under Henvisning til, at der ikke var mere, og man nægtede os al Adgang til Afføring under Henvisning til, at W. C. ikke fungerede, skønt der jo maa findes talrige andre W. C. paa Politigaarden. I den nævnte Tid gik flere Vogne tilbage til Vestre Fængsel, men jeg, som meldte mig færdig Kl. 10,35, kom ikke med. I Betragtning af, at jeg gaar med Stok, og at enhver ved, at jeg kommer fra Sygehuset, er den Umenneskelighed, der i mange Tilfælde udvises af det underordnede Personale, helt ufattelig.

Det forekommer mig, at den Slags Oplysninger bør komme frem, saa at de kan tages i Betragtning ved Fastsættelsen af Erstatningerne til de paagældende.

De Oprejsningsnævn, der her er Tale om, er som sagt efter min Mening Særdomstole, som jeg for mit Vedkommende ikke kan gaa med til.

En anden Ordning, som jeg ligeledes beundrer den højtærede Justitsminister for, at han havde Mod til at foreslaa, er den, der gik ud paa, at Parten ikke skulde høres. Vi har hidtil haft den Regel i dansk Ret, at enhver Part skal høres, men i Lovforslaget stod der oprindeligt, at Oprejsningsnævnet selv kunde afgøre, om det vilde høre Parten. Denne Bestemmelse er heldigvis slettet, men alene det, at man i Danmark kunde foreslaa en saadan Bestemmelse, synes jeg er tilstrækkeligt oplysende.

Vi skal altsaa ifølge denne Lov dømme de paagældende. Det er nemlig ikke blot Oprejsningsnævnene, der dømmer. Vi kommer til at dømme alle dem, der ikke kan faa Erstatning i Henhold til Loven, og det er det, jeg mener vi ikke bør. Vi bør ikke opstille Kategorier, vi bør ændre Bestemmelsen i § 1, saa at man ikke paa Forhaand udelukker nogen. Vi vil jo gerne være en Kulturstat, en Retsstat, men det forekommer mig rigtignok, at vi er langt paa Vej til ikke at være det. Jeg har hidtil kunnet se mine Standsfæller i Norge og Sverige lige i Øjnene, men de Lovforslag, vi paa dette Omraade vedtager, gør, at jeg føler mig utryk og synes, vi er kommet ud i noget, som vi ikke maa fortsætte med. Naar saa oven i Købet vor Justitsminister kan fremsætte Forslag, der indeholder Bestemmelser om, at ikke enhver Part altid skal kunne høres, og om, at direkte interesserede kan

være Dommere, forekommer det mig, at vi maa sige Stop. Heldigvis er disse Bestemmelser altsaa faldet ud.

Jeg maa til Slut spørge: Hvad agter den højtærede Minister egentlig at gøre for at raade Bod paa den Situation, vi er inde i, og som efter min Mening maa virke uhyggeligt. Det forekommer mig, at Ministeren maa komme med et Forslag. Der er jo forskellige Maader, hvorpaa den højtærede Justitsminister straks kan gribe ind. Ministeren kan straks sige — den ærede radikale Ordfører (Lannung) var inde paa det samme —: de maa løslades, alle de, som der ikke er tilstrækkeligt Grundlag for at holde fængslede, navnlig naar de har fast Bopæl og der ikke er Fare for, at de vil flygte, og det er der jo ikke nu. Jeg beder om, at disse Sager maa blive gaaet igennem, saa at man kan faa løsladt saa mange som muligt. Det, jeg lige har oplyst fra Vestre Fængsel, tyder paa, at der trænges til Plads. Ministeren kan ligeledes straks udfærdige et Cirkulære til Anklagemyndigheden om, at Anklagemyndigheden maa give Udtrykket „civilt Arbejde“ en langt videre Fortolkning, end den hidtil har gjort. Den højtærede Justitsminister maa efter min Mening ogsaa tage et Amnesti under Overvejelse, ikke et Amnesti for alle — der er ingen af os her i Rigsdagen, der interesserer sig for de grove Tilfælde, der angaar Stikkere, Mordere, Spioner, Hipomænd, og hvad man ellers kan nævne —, men et Amnesti med Hensyn til de Tilfælde, hvor der straffes for Forhold, der ikke dengang var strafbare. Dette Spørgsmaal om Amnesti er selvfølgelig meget vanskeligt, men jeg tror, at Ministeren maa ind paa det, ellers ender det med, at disse Love, som er Straffelove, fører til et stort socialt Spørgsmaal om, hvordan vi skal klare Forholdene med Hensyn til de interneredes Familier, Koner og Børn, og Danmark kommer ikke til at høre hjemme blandt de Stater, der kan kaldes Retsstater.

Jeg vil altsaa henstille til den højtærede Minister, at tage disse Spørgsmaal under Overvejelse. Jeg har her nævnt nogle Maader, hvorpaa Ministeren straks kan gribe ind.

Justitsministeren (Busch-Jensen): Jeg takker de ærede Ordførere for Forslagets velvillige Modtagelse og, saadan forstod jeg, Tilsagn om at medvirke til dets Gennemførelse. Til de Bemærkninger, der faldt fra de ærede Ordførere, skal ogsaa jeg gøre nogle Bemærkninger.

Der blev af det ærede Medlem Hr. Fledelius gjort forskellige Bemærkninger om